

NAGY GÁSPÁR

Levél, ha hull...

Baka Pista mostani címére

Kemény kis kártya, Lajostól kaptam, csongrádi titkos fiókjai őrzik az ilyesféle relikviákat, idemácsolom betű szerint, de nem formahűen:

*Az Eötvös Kollégium-ban (XI. Ménesi út 11-13.) 1976. május 13-án,
csütörtökön este 8 órakor*

Baka István, Nagy Gáspár, Pintér Lajos *költői estje. Bevezetőt mond:* Kormos István.
Közreműködik: Márai Enikő, Vándorfi László.
Szeretettel várjuk!

Bizony, szeretettel vártuk, várták, szép este volt, az egyetemisták kitüntetett figyelmétől övezve, mondhatni forró este, mindhármunk köteté az előző évben látott napvilágot, és *Szegény Yorick* mondta a bevezetőt, és szerfölött sajnálta, hogy Baka köteté nem nála jelent meg, de odatartozónak gondolta. A forróságot a *Feneketlen tóban* hűtöttük, május volt, csütörtök... Aztán már 20 esztendő sem maradt, illetve pontosan 20 esztendő a *Magdolna-zápor* és a *November angyalához* között. Tíz könyv, melyek homlokán a legfelső redőkhöz azt írták: Baka István. Halála óta, 1995. szeptember 20. óta, ami egy szerdai nap volt, hogy élni lássam, inkább a prózáit olvasom, mint a verseit, pedig ezekben is ott járkal, ott muzsikál a halál, kerületi a szekszárdi szőlősdombokat, szólnak a trombiták, az orgonák, vonyítanak a hegedűk, s mintha hordók gurulnának lefelé, dörögnek a dobok, s a tagadott, mégis vágyott Isten végső tapsként csattannak össze a rezek. Rezeg a szívem, a szívünk. Isten mindent tud, mindent lát, minden porszemről főkönyve van, bár papját nem hívták oda, de ott volt, hallgatta a véle viaskodó szolgálja esdeklő versét, a koporsó födelét lecsapó utolsó két sort: „*Megszabadultam tőled mégis árvád / Vagyok Uram ki várva várva vár rád*”, s hallgatta a végtelen zenét, ahogy rendelted, ahogy hallgattad a szeptemberi napfényben, ahogy elkészült a hegy felé, s ahogy visszajött, visszaverődött. Kétszer jártam a szekszárdi temetőben, kétszer szorongattam koszorút, 1991 áprilisában, csepergő esőben Dénes temetésén, és aztán most, négy évvel később szinte nyári hőben, szeptember végén. Lehetett volna mondani akár a *Szeptember végén* is, de a te Petőfi versedből is: „*Házammá rothadok – akárki: / barát vagy ellenség temet*” Azt hiszem, Pista, a barátaid voltak ott, akik nagyon szerettek, és nagyon borzongtak is, pedig mondom, szeptembervégi kánikula volt. S azóta nem a zárt, fegyelmezett verseidet, szíved ritmusát gyönyörűen kidoboló jambusaidat olvasom, hanem prózáidban, vacogató történeteidben találkozgatunk, de aztán egyszer-kétszer mégis kiszólsz, *A századvég költőibe* – egyre jobban érzem a figyelmeztetést! – s halovány visszhangként, a Szekszárd–Szeged–Budapest–Szekszárd kiszögellési pontok között különös háromszög égi membránjáról, mint ha csak Liszt ama Miséjéből áradna a hang, a hangod: „*A hűsként pirosuló alkonyatot / el-lepték csillag-kukacok, – hiába / vágjuk a holdfényt hagymakarikákra: / nem nyomja el a rothadás szagot.*”

Már nem sírok. És te pedig nevetsz, ahogy szememet dörzsölöm. Persze, hogy hagyma! Élsz, élsz nagyon...